

Bjarke Schjødt Larsen

PIGEN, DER VAR EN BOMBE

Illustreret af Andreas Erstling

MIT NAVN ER DANNY.

Min far er i fængsel for et mord, han ikke har begået. Men jeg skal nok få ham frikendt. Jeg har en dragt, der kan gøre mig usynlig, og så længe den er min, har jeg stadig håb.

Jeg ved, at det er Staal Industri – det firma, min far engang arbejdede for – der har noget med mordet at gøre. Det er dem, der har opfundet min dragt. De har også opfundet andre ting, som superskurke i byen bruger.

Men skurkene har ikke en chance mod mig. Jeg bekæmper dem, mens jeg samler beviser på min fars uskyld.

Jeg er et spøgelse, der passer på dem, der fortjener det. Jeg kommer ind overalt. Du ser mig ikke.

Jeg er superhelten Ghost.

EN KASSE PÅ HAVNEN

Vinden river i min hætte, og jeg prøver at samle den mere om mit hoved. Jeg hader at vente.

Jeg er en superhelt. Jeg skal slås eller redde folk. Ikke sidde på en kold mole ved havnen og vente. Men jeg har hørt, at der skal ske noget her i aften. Det var et tip fra Erik, der arbejder for Staal Industri: *Staal-fabrikken er ude på noget, hold øje med havnen.*

Og derfor sidder jeg nu her i stedet for at lave superhelteting.

Mine evner er simple. Jeg kan gå gennem ting, jeg kan gøre mig usynlig, og jeg kan flyve. Jeg er GHOST, spøgelse, der passer på byen.

Jeg vågner op, da jeg hører lyden af en motor. Nu sker der noget.

En gaffeltruck kommer kørende med en stor kasse. Kassen er så stor, at der kan være en bil i den. Men det

er sikkert ikke noget så almindeligt som en bil. Ikke når Staal har en finger med i spillet. Det er nok snarere et slags våben. Det kunne ligne ham.

Rundt om kassen står en gruppe mænd anført af en stor, tatoveret fyr. Han gør tegn til trucken om at standse. En anden gruppe mænd klædt i slips og solbriller kommer gående hen mod gaffeltrucken. Helt klart nogle af Staals fyre.

”Ahmod, jeg var helt bange for, at du ikke ville holde vores aftale,” siger en af slipsefyrene med et skævt grin. Han ser, at Ahmod ikke griner med, og bliver hurtigt alvorlig igen. ”Lad os få åbnet kassen. Vi er nødt til at tjekke, om det er noget værd.”

”Ingen andre end Staal åbner den her kasse,” siger Ahmod. ”Det ved du godt, Karl.”

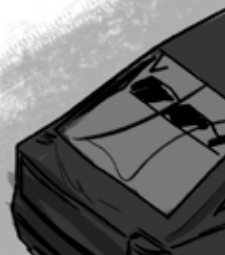
Karl ser ikke tilfreds ud. ”Jeg er nødt til at være sikker på, at du ikke ...”

”Ingen andre end Staal,” gentager Ahmod. Han lægger armene over kors, og hans mænd hæver deres våben.

Jeg hører ikke skuddet, men ser bare Ahmod falde til jorden. Jeg kigger mig omkring og får øje på en snigskyttes infrarøde sigte på et tag et stykke væk.

Fuck.

Karl ser roligt på Ahmods mænd, der sænker deres

våben. Deres chef er død. ”Åbn kassen. Lad os se, hvad det er, der er så vigtigt for hr. Staal.”

To af de største fyre tager et brækjern frem og begynder at brække den store kasse op. Jeg rejser mig fra molen og lister mig så tæt på dem, jeg tør. Jeg er usynlig, så jeg tør liste mig ret tæt på.

Støv og sand hvirvler op, da kassens ene side rammer jorden. Der er mørkt inde i kassen. Man kan ikke se, hvad der er i den.

”Find en lygte!” råber slipsefyren og træder et skridt nærmere.

Jeg lister ind foran ham og helt hen til kassen. Så hører jeg dem: de svage hulkelyde. Gråd. En af mændene finder en lygte, og dens lyskegle rammer kassens indre.

I et hjørne sidder en pige og kigger skræmt på de mange mænd med deres våben.

